

nu bliver ad den ene eller den anden Vej ønsker jeg i høj Grad, at der vil komme en saadan, og jeg skal derfor paa det varmeste anbefale, at man med Alvor og Kraft vil tage fat paa en Løsning, hvorom de forskellige Fraktioner her i Tinget kunne enes. Jeg tvivler ikke om, at Lovforslaget da ogsaa med Lethed vil kunne gaa igennem i det andet Ting.

Hammerich: Jeg havde egentlig tænkt at kunne indskrænke mig til ganske kort at anbefale Forslaget. Der faldt imidlertid straks nogle Udtalelser fra den ærede Ordfører for Flertallet, som undrede mig og som jeg finder Anledning til at dvæle lidt ved. Han bebrejdede Regeringen, at den havde fremsat dette Forslag og mente, at den derved havde vanskeliggjort et Resultat med Hensyn til denne Lønforbedring. Jeg forstaar oprigtig talt ikke, hvorledes Regeringen kunde have gjort noget andet end at fremsætte et Forslag, der viste, hvad den anser for i Øjeblikket nødvendigt ved en Revision af den Lov, der er Tale om. Da Loven blev given, blev der indsat den Bestemmelse, at der *senest* for den i Aaret 1900 sammentrædende Rigsdag skulde fremsættes et Forslag til Revision af Loven, og saa blev det tillige bestemt, at der skulde nedsættes en Kommission til Behandling af det paagældende Spørgsmaal, og at denne Kommission skulde forinden være færdig og have afgivet sin Betænkning. Det er altsaa ligefrem slaaet fast i Loven, at Kommissionen skulde have afgivet sin Betænkning inden den Dag i Dag. Naar den ikke har gjort det, — der kan være mere eller mindre gyldige Grunde dertil — har det været Regeringens Pligt at optage det Spørgsmaal, her foreligger til Behandling og fremsætte Forslag til en Løsning. Grunden til, at Kommissionen ikke er naaet til et Resultat, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen), som undrede sig over, at Ministeren syntes at kende *noget* til Kommissionens Forhandlinger, var selv ikke saa hemmelighedsfuld, men gav os et godt Indblik i, hvad der er foregaaet, man har derfor Lov til at gaa ud fra, at der, som den ærede sidste Taler med Rette noterede, var gaaet Politik i Kommissionens Forhandlinger. Hvad det vil sige, at der er gaaet Politik i en Kommissions Forhandlinger, vide vi jo; saa kan det i hvert Tilfælde være temmelig længe, før den kommer til et Resultat, og vi fik jo ogsaa at vide, at der i længere Tid ikke har været forhandlet i den. Det kan jo

derfor godt være, at den kommer til et Resultat, men givet er dette i hvert Tilfælde ikke, og saa er det Regeringens Pligt over for disse Funktionærer at søge at faa en Lov tilvejebragt, som kan være nogenlunde tilfredsstillende, enten Kommissionen kommer til et Resultat eller ikke. Naar man har sagt: Lad os faa en midlertidig Ordning, som siden kan ændres, saa er det jo netop det, der her sker. Hvis Kommissionen kommer til et Forslag, der endogsaa fuldstændig ændrer det, som her er foreslaaet, og Tingene kunne enes om et saadant Forslag, saa falder det bort, som her foreligger. Saa bliver det kun en midlertidig Ordning; den bliver kun permanent, hvis Tingene ikke blive enige om en anden for disse Funktionærer tilfredsstillende Løsning. Det er denne foreløbige Sikring, som man efter min Mening maa ønske for disse Funktionærer. Nej, der er virkelig ingen Grund til at rejse en Strid om, hvorvidt Formen, hvorunder Forslaget er fremsat, er heldig eller ikke. Spørgsmaalet bør være, om de Krav, der her er stillet af Regeringen i det hele og store, ere berettigede; naar det da maa erkendes, at de forhøjede Udgifter til Livsformødenheder nødvendiggøre højere Lønninger, saa maa Regeringen søge at skaffe Funktionærerne dem, og lige saa bestemt kan det gøres gældende, hvad den højtærede Minister udtalte, og hvad Lovforslaget er et Udtryk for, at ved de forøgede Lønninger, som Arbejdsgiverne netop i disse Aar rundt omkring i Landet have maattet gaa til, vil Staten være nødt til at gaa til lignende Forhøjelser, hvis den ikke vil staa overfor at mangle Tilgang af gode Kræfter, og overfor, at de gode Kræfter, som ere i dens Tjeneste, forlade denne. Det er fra disse Synspunkter, at Sagen skal ses, og erkender man, at denne Betragtning er rigtig, maa man søge at forme Forslaget saaledes, at det kan vedtages. Det er sagt, at der er flere Punkter, hvor man kunde ønske at give højere Lønninger. Ogsaa jeg kunde pege paa forskellige Punkter, hvor jeg mener, at man kunde ønske at gaa højere, men jeg synes, at man trods dette, maa være Regeringen taknemmelig for, at den ikke har foreslaaet mere, end hvad den har anset for højst fornødent, ikke blot fordi vi om nogle faa Aar ventelig ville staa overfor en større Revision, men ogsaa fordi det altid viser sig, at der er en Del Vanskelighed ved at faa gennemført en Lønningsreform, hvor beskeden denne end er. Saa smaa disse Lønforhøjelser end